

Πατρών Χρυσόστομος: «Τα κάστρα έμειναν άπαρτα» - Μνημόσυνο του Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Μνήμη και θλιβερά επέτειος της Άλωσης της Κωνσταντινουπόλεως στις 29 Μαΐου και στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Ευαγγελιστρίας των Πατρών, κλήρος και λαός, με επικεφαλής τον Μητροπολίτη Πατρών κ. Χρυσόστομο, τίμησαν τον Αυτοκράτορα, Κωνσταντίνο τον Παλαιολόγο και τους συμπολεμιστάς του ήρωες και μάρτυρες της Άλωσης και για μια ακόμη φορά, υποκλίθησαν στην θυσία τους και στην προσφορά της ίδιας της ζωής τους, υπέρ των ιερών και των οσίων του Γένους.

«Τα κάστρα έμειναν άπαρτα και τα φυλάνε οι φρυκτωροί του Γένους, ο Οικουμενικός μας Πατριάρχης και η ιερά του μαρτυρική και φωτοφόρος Συνοδεία Του», είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Ο Σεβασμιώτατος, τέλεσε την Θεία Λειτουργία συλλειτουργούντος του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Κερνίτσης κ. Χρυσάνθου και άλλων Κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Πατρών.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, τελέσθηκε το ιερό **Μνημόσυνο**, του τελευταίου Αυτοκράτορος της Κωνσταντινουπόλεως, Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και όλων όσοι έπεσαν στις επάλξεις της Βασιλευούσης η μαρτυρικώς, μετά ταύτα, υπό των βαρβάρων Τούρκων, ετελειώθησαν.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Πατρών

Στην ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στον μαρτυρικό Αυτοκράτορα και μίλησε κατ' αρχάς για την σχέση του με την Πάτρα, αφού ο Γάμος του με την Θεοδώρα (Μαγδαληνή) Τόκου, τελέσθηκε την 1η Ιουλίου 1428, στο Σαραβάλι των Πατρών και στο παλάτι των Παλαιολόγων στο Σανταμέρι των Πατρών, άφησε την τελευταία της πνοή η σύζυγός του κατά την γέννα, μαζί με το παιδί τους.

Εν συνεχεία, αναφέρθηκε στη δόξα και στο κλέος της Κωνσταντινουπόλεως και στην πτώση της και στα τραγικά αποτελέσματα, ουχί μόνο για την Ρωμηοσύνη,

αλλά και για την παγκόσμια ιστορία.

«... Ἡ πόλις τῆς Οἰκουμένης, τῆς καλλονῆς ἡ ἐστία, τό τῆς τρυφῆς χωρίον, τοῦ ἡμετέρου γένους τό ἔδαφος, τό τῶν ἀγαθῶν πρυτανεῖον, ὁμόροις τό θέλγητρον καί ἀλλογενέσιν τό ἡδύτατον λάλημα• ἡ κοινή πατρίς καί μήτηρ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑάλω. Ἑάλω ἡ Πόλις...»

«...Ὁ κύρης Κωνσταντῖνος, ὁ φρόνιμος, ὁ δυνατός, ὁ περισσά ἀνδρειωμένος, ὁ πρᾶος, ὁ καλόλογος, ἡ φήμη τῶν Ρωμαίων καί μέγας τῷ ὄντι ἐν τῇ δυστυχίᾳ αὐτοῦ γενόμενος, ἐπεδείξατο ἀνδρείαν ἀπαράμιλλον καί ἡρωϊσμόν ἐφάμιλλον τοῦ Λεωνίδα καί τῶν Σπαρτιατῶν...»

Ἡ κερκόπορτα ἔκρινε τήν ἱστορία τοῦ κόσμου.

«Ὁ Βασιλεύς οὖν ἀπαγορεύσας ἑαυτόν, ἱστάμενος, βαστάζων σπάθην καί ἀσπίδα, εἶπε λόγον λύπης ἄξιον: “Οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τήν καφαλήν μου ἀπ’ ἐμοῦ;” Ἦν γάρ μονώτατος ἀπολειφθεῖς. Τότε εἷς τῶν Τούρκων δούς αὐτῷ κατὰ πρόσωπον καί πλήξας καί αὐτός τῷ Τούρκῳ ἐχαρίσατο• τῶν ὀπισθεν δ’ ἕτερος καιρίαν δούς πληγὴν, ἔπεσε κατὰ γῆς• οὐ γάρ ἤδειςαν ὅτι ὁ Βασιλεύς ἐστί, ἀλλ’ ὡς κοινόν στρατιώτην τοῦτον θανατώσαντες ἀφῆκαν. (Δούκας Μιχαήλ).

Οἱ Ὀθωμανοὶ τὸν ἔψαξαν: «Πλείονας κεφαλὰς τῶν ἀναιρεθέντων ἔπλυναν, εἰ τύχοι καί τήν βασιλικὴν γνωρίσωσιν καί οὐκ ἠδυνήθησαν γνωρίσαι αὐτήν εἰ μὴ τό τεθνεὺς σῶμα τοῦ Βασιλέως εὐρόντες, ὃ ἐγνώρισαν ἐκ τῶν βασιλικῶν περικνυμίδων, ἧ καί πεδίλων ἔνθα, χρυσοῖ ἀετοὶ ἦσαν γεγραμμένοι, ὡς ἔθος ὑπῆρχε τοῖς βασιλεῦσι...

Ὁ Παλαμᾶς θά βάλη στό στόμα τοῦ μαρτυρικοῦ Αὐτοκράτορος.

«Μαρμαρωμένος βασιλιᾶς

καί θά ξυπνῶ ἀπ’ τό μνηῆμα,

τό μυστικό καί τ’ ἄβρεχτο

πού θά μέ κλειῇ θά βγαίνω

καί τή χτιστή χρυσόπορτα

ξεσχίζοντας θά τρέχω

καί χαλιφάδων νικητῆς

καί τσάρων κυνηγάρης
πέρα στήν Κόκκινη Μηλιά
θά παίρνω μιάν ανάσα.

Η αντίσταση του Γένους στη σκλαβιά

Ο Σεβασμιώτατος στη συνέχεια μίλησε για την αντίσταση που προέβαλε το Γένος κατά τα χρόνια της πικρής σκλαβιάς και έκανε αναφορά στον Κολοκοτρώνη, ο οποίος μας μιλάει για το παρακάτω περιστατικό.

Κολοκοτρώνης

« Μίαν φοράν, ὅταν ἐπήραμε τό Ναύπλιον, ἦλθεν ὁ Ἄμιλτον νά μέ ἰδῇ, μοῦ εἶπε ὅτι: Πρέπει οἱ Ἕλληνες νά ζητήσουν συμβιβασμόν καί ἡ Ἀγγλία νά μεσιτεύσῃ. Ἐγώ τοῦ ἀποκρίθηκα, ὅτι αὐτό δέν γίνεται ποτέ. Ἐλευθερία ἢ θάνατος. Ἐμεῖς καπετάν Ἄμιλτον συμβιβασμό ποτέ δέν ἐκάναμε μέ τούς Τούρκους. Ὁ Τοῦρκος ἄλλους ἔκαψε, ἄλλους ἐσκλάβωσε μέ τό σπαθί καί ἄλλοι καθώς ἡμεῖς, ἐζούσαμεν ἐλεύθεροι ἀπό γενεά σέ γενεά. Ὁ Βασιλεύς μας ἐσκοτώθη, καμμία συνθήκη δέν ἔκαμε. Ἡ φρουρά του εἶχε παντοτεινόν πόλεμον μέ τούς Τούρκους καί δύο φρούρια ἦταν πάντα ἀνυπότακτα. Μέ εἶπε. Ποῖα εἶναι ἡ Βασιλική φρουρά του, ποῖα εἶναι τά φρούρια;

Ἡ Φρουρά τοῦ Βασιλέως μας εἶναι οἱ λεγόμενοι Κλέφτες.

Τά Φρούρια: Ἡ Μάνη, τό Σούλι καί τά βουνά».

καί συνέχιζε καί συνήθιζε νά λέγῃ: Ἔχουμε Βασιλιά Κωνσταντῖνο Παλαιολόγο στήν Πόλη.

Ἐνῶ εἶναι σταθερή ἡ πίστη τοῦ Γένους, ὅπως τυπώνεται στούς παρακάτω στίχους.

«Σώπασε Κυρά Δέσποινα καί μή πολυδακρύζεις, πάλι μέ χρόνους μέ καιρούς, πάλι δικά μας θᾶ ναι».

Καί κατέληξε ὁ Σεβασμιώτατος:

Τί κι' ἂν «ἔπεσεν» ἡ Βασιλεύουσα!

Τά κάστρα ἔμειναν ἄπαρτα καί τά φυλάνε οἱ φρυκτωροί τοῦ Γένους, ὁ Οἰκουμενικός μας Πατριάρχης καί ἡ ἱερά του μαρτυρική καί φωτοφόρος Συνοδεία Του. Εἶναι λίγοι, ἀλλά τόσοι πολλοί καί μέσα ἀπό τήν εὐγλωττη καί ἡχηρή σιωπή τους ἀπό τό ἀειλαμπές Φανάριον, συνεχίζουν θυσιαστικά νά φυλάνε τόν τόπο, νά λειτουργοῦν καί νά σαλπίζουν στίς ἐσχατιές τοῦ σύμπαντος, τόν ἀναστάσιμο παιᾶνα: «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας. Καί τοῖς ἐν τοῖς

